

РЕШЕНИЕ

№ 5664

гр. София, 03.10.2019 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 11 състав,
в публично заседание на 09.09.2019 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Петя Стоилова

при участието на секретаря Цветанка Митакева, като разгледа дело номер **5143** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145-178 АПК.

Образувано е по протест на прокурор Ч. А. от Софийска Градска Прокуратура отдел „Наздор за законност, гражданско съдебен и административно съдебен“ срещу индивидуален административен акт по издаване на Свидетелство за правоуправление на МПС №[ЕИК]/23.02.2018г. на отдел „ПП“ при СДВР на М. Й..

В протеста се посочва, че индивидуалният административен акт, изразен чрез действие – издаване на СУМПС е нищожен, тъй като е издаден в противоречие с приложимите национални материалноправни разпоредби по смисъла на чл.146 от АПК. В съдебното заседание по същество на делото протестиращият прокурор А. не се явява.

Ответникът – Началникът на отдел „Пътна полиция“ - СДВР се представлява от юрисконсулт, който моли съда да уважи протеста и да бъде прогласена нищожност на свидетелството за управление на МПС на сръбския гражданин М. Й..

СГП не изпраща представител в последното съдебно заседание.

Административен съд – София-град, трето отделение, 11 състав след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

На 29.01.2018г. сръбският гражданин М. Й. р.11.09.1959г. в Р С., подава в ОПП - СДВР заявление за подмяна на чуждестранно СУМПС №[ЕИК]/17.09.2013г. издадено от Р С.. Заявлението е подадено на гише пред служителката на отдел ПП – СДВР Г. Т. не лично, а чрез пълномощник, ведно с комплект придружаващи документи, съгласно

чл.17, ал.3 от Наредба № I – 157/01.10.2002г. на министъра на вътрешните работи за условията и реда за издаване на свидетелства за управление на моторни превозни средства, отчета на водачите и тяхната дисциплина. От представеното копие на заявление не се установява, но от докладни записки УРИ № 4332р-8730 от 07.03.2019г. и УРИ № 4332р-11552 от 27.03.2019г. е видно, че лицето е представило в оригинал и чуждестранното СУМПС №[ЕИК]/17.09.2013г. издадено от Р С..

Издаденото СУМПС с валидност до 23.02.2028г. е връчено на 16.03.2018г. на пълномощника на М. Й. - българския гражданин Е. И. с ЕГН [ЕГН], което е удостоверено с подписа на И. „получих документа“ и подписа на служителя „връчил документа“.

С нота № 462-2/18.01.19г. на Посолството на Р С. Министерство на външните работи на Р България е уведомено, че националното свидетелство на сръбския гражданин М. Й. е с отнети наказателни точки, поради което не е било валидно за подмяна. М. Й. е трябвало да върне свидетелството си, но въпреки многократните опити на сръбските власти, той не е бил открит, за да му бъде връчено решение за изземване на СУМПС.

С писмо от 04.02.2019г. МВнР дирекция „К. отношения“ изпраща въпросната нота до гл.комисар Хр. Т. - директор ГД „НП“ при МВР.

От своя страна ГД „НП“ изпраща писмо за това обстоятелство на директора на СДВР ОПП на 19.02.2019г. за вземане на отношение.

До 08.04.2019г. - момента, в който преписката е докладвана на наблюдаващия прокурор е изтекъл тримесечния преклузивен срок за възобновяване на административното производство, предвиден и в двете алинеи на чл.102 АПК. Не са налице и основанията за възобновяване по искане на прокуратурата по чл.100, вр. чл.99, т.1 АПК.

При така установената фактическа обстановка съдът достига до следните правни изводи:

Протестът е допустим, тъй като прокуратурата може да иска обявяване на нищожност на административен акт безсрочно. По същество е основателен по следните съображения:

Към 29.01.2018г. - момента на подаване от сръбския гражданин М. Й. на заявлението за подмяна на чуждестранно СУМПС е действал ЗДвП (последно изм. и доп., изм. ДВ. бр.17 от 23 февруари 2018г.) и Наредба № I -157 на министъра на вътрешните работи за условията и реда за издаване на свидетелства за управление на моторни превозни средства, отчета на водачите и тяхната дисциплина в редакцията си от посл. изм. и доп. - ДВ. бр.52 от 30 юни 2017г. (Наредбата)

1. Според приложимата към заявлението разпоредба на чл. 17 от Наредбата признаване и подмяна на чуждестранно национално свидетелство за управление на МПС се допуска, ако:

1. страната, издала съответното свидетелство, е подписала и ратифицирала Конвенцията за движението по пътищата (В., 1968 г.) и свидетелството отговаря на приложение № 6 към конвенцията;

2. страната, издала съответното свидетелство, е подписала и ратифицирала Конвенцията за движението по пътищата (В., 1968 г.) и е подписала споразумение с Република България за взаимно признаване и преиздаване на свидетелствата за управление на МПС;

3. страната, издала съответното свидетелство, е държава - членка на Европейския

съюз, или друга държава - страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство, или Конфедерация Швейцария.

Подмяната на свидетелството по ал. 1, т. 1 и 2 се извършва въз основа на представено чуждестранно свидетелство за управление на МПС и документите по чл. 13, ал. 1, т. 1, 3, 4, 6 и 7.

Подмяната на свидетелството по ал. 1, т. 3 се извършва въз основа на представено чуждестранно свидетелство за управление на МПС и документите по чл. 13, ал. 1, т. 1, 3 и 6.

Република С. не е член на Европейския съюз, или друга държава - страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство, или Конфедерация Швейцария, поради което квалифицирането на заявлението по чл.17, ал.3 от Наредбата, извършено от Началник 02 група „ОВМПС“ при ОПП – СДВР в изготвената докладна записка (лист 14) е неправилно. Не става ясно поради това за съда, дали към заявлението са били приложени всички изискуеми документи по чл. 13, ал. 1, т. 1, 3, 4, 6 и 7 – същите липсват от административната преписка, тъй като за подмяната на свидетелството по ал. 1, т. 3 се изискват по-малко документи.

2. Според ал.5 чуждестранното национално свидетелство за управление, въз основа на което е издадено българско свидетелство, се връща на страната, която го е издала. Ал.6 постановява, че чуждестранното свидетелство за управление на МПС се подменя на база представените документи по ал. 2 или 3 за категориите, посочени в чуждото свидетелство и в съответствие с документа по чл. 13, ал. 1, т. 3.

Съгласно ал.11 чрез отдел "Пътна полиция" при ГДНП се извършва:

1. предварително запитване до компетентните органи в държавата, издала свидетелството за управление на МПС по ал. 1, при основателни съмнения за автентичността на представеното за подмяна свидетелство;

2. проверка в европейската система за обмен на информация за свидетелства за управление на МПС.

3. Според ал.12 чуждестранно национално свидетелство за управление на МПС не се признава за валидно на територията на Република България, когато в резултат от извършената проверка по ал. 10 се установи, че свидетелството за управление на МПС е ограничено, временно отнето или отнето на територията на друга държава - членка на ЕС, както и в случай, че свидетелството е анулирано в друга държава - членка на ЕС.

Няма доказателства за извършена проверка по ал.12, напротив видно от докладната записка от 27.03.2019г. такава не е била извършвана. Текстът на ал.12 говори само за извършване на проверка дали свидетелството за управление на МПС е ограничено, временно отнето или отнето на територията на друга държава - членка на ЕС, а Р. не попада в тази категория. Доколко проверката по чл.12 е задължителна в случая, съдът не може да прецени въз основа на наличните по делото данни, тъй като липсва информация дали Р. е подписала споразумение с Република България за взаимно признаване и преиздаване на свидетелствата за управление на МПС и дали то препраща към правилата за преиздаване на СУМПС, издадени от страни – членки на ЕС.

4. Не се издава свидетелство за управление на МПС в случаите, когато се установи, че лицето, подало заявление:

1. има обичайно пребиваване в друга държава - членка на ЕС;

2. има друго валидно свидетелство за управление на МПС, издадено от държава -

членка на ЕС, или има наложени ограничения или временно лишаване от право да управлява МПС на територия на държава членка, или е започнала процедура по подмяна на свидетелството в друга държава членка;

3. не е изпълнило или не отговаря на предвидените в законодателството изисквания за издаване на свидетелство за управление на МПС.

В заявлението на лист 16 е попълнено „С., У.“ в полето „Адрес на територията, където пребивават“, за което е посочено, че се попълва само от лица, живеещи предимно в чужбина при подаване на заявление за лична карта, като с попълването на това поле не се заявява настоящ адрес. От заявеното и приложените по делото доказателства не може да се установи къде обичайно пребивава лицето, не е ясно и как обичайното му пребиваване е преценено от служителя, издал новото СУМПС.

5. От приложеното на лист 17 от делото сръбско свидетелство на М. Й. е видно, че същото е издадено на 17.09.2013г. и е било със срок на валидност до 17.09.2023г., т.е. към датата на заявлението срокът му на валидност не е бил изтекъл.

Според Наредбата (чл. 15) подмяна на свидетелство за управление на МПС се извършва при изрично изброени случаи:

1. изтичане срока на валидност;
2. подмяна на стар образец с нов;
3. промяна в данните на водача;
4. възстановяване на правоспособност поради отказ от категория.

От приложеното на лист 16 заявление не става ясно поради коя от посочените четири причини е подадено и съответно прието и разгледано заявлението от служителката на отдел ПП, но е видно, че сръбското свидетелство не е било с изтекъл или изтичащ срок на валидност, не е налице хипотезата за подмяна на стария образец с нов, няма промяна в данните на водача и случая не е от категорията на възстановяване на правоспособност поради отказ от категория, тъй като в заявлението – декларация на лист 18 заявителят е изброил всички отбелязани в сръбското му свидетелство придобити категории, за които иска подмяна на чуждестранно национално СУМПС. Независимо от това, в новоиздаденото българско свидетелство (на лист 15) категории Ттм и Ткт, съответстващи на F и M в сръбското свидетелство са отпаднали. Следователно служителката е приела заявлението и то е било разгледано без да са налични посочените за това в закона фактически основания, а от друга страна е издадено свидетелство, което не отговаря на заявеното.

6. На следващо, но не по значение място СУМПС е личен документ по смисъла на чл.3, ал.3 от Закона за българските лични документи, като според ал.6 на същия закон български личен документ се получава лично, а по изключение, когато заявлението е било подадено лично - от упълномощено лице след представяне на нотариално заверено изрично пълномощно. В случая заявлението е подадено от пълномощника Е. И. и издаденото свидетелство е получено отново от него, като към преписката не е приложено пълномощното, с което се е легитимирал пред служителката на отдел ПП. В действащото българско законодателство няма легално определение на понятието нищожен административен акт. Нищожността е форма на незаконосъобразност на административния акт, като в зависимост от степента на допуснатия от административния орган порок, актът се преценява или като нищожен. Доколкото в АПК не съществуват изрично формулирани основания за нищожност на административните актове, теорията и съдебната практика са възприели критерия, че такива са петте основания за незаконосъобразност по чл. 146 АПК, но тогава, когато

нарушенията им са особено съществени - т. е. порокът трябва да е толкова тежък, че да прави невъзможно и недопустимо оставането на административния акт в правната действителност. Единствено разпоредбата на чл.173, ал.2 от АПК указва правомощията на съда, когато прецени, че актът е нищожен поради некомпетентност. В случая не може да се констатира СУМПС да е издадено от некомпетентен орган – заявлението е подадено на гише в компетентния отдел ПП – СДВР, прието е и обработено от служител /служители/ на същия отдел, отново на гише служител е връчил издаденото свидетелство на упълномощеното лице. Не става ясно от представената преписка обаче кое е физическото лице, което е одобрило издаването на СУМПС по така представеното заявление, съдържащо посочените по-горе непълноти. Многобройни и изключително тежки обаче са допуснатите нарушения на административно-производствените правила и материалния закон при подновяването на СУМПС, което навежда съда на съмнения дали те не са били умишлени.

Според правната теория нарушението на административно-производствените правила е съществено, когато е повлияло или е могло да повлияе върху съдържанието на акта когато, ако не беше допуснато, би могло да се стигне и до друго решение на поставения пред административния орган въпрос. В случая не става ясно основанието, поради което лицето е поискало и му е било подновено чуждестранното свидетелство с неизтекъл срок с българско такова, не е ясно дали са представени всички, изискуеми, според конкретната хипотеза на чл.17 документи за подновяване, не е извършена проверката по ал.12 на чл.17 от наредбата, не е установено дали лицето има обичайно пребиваване в друга държава - членка на ЕС и дали има наложени ограничения или временно лишаване от право да управлява МПС на територия на държава членка, приложимо и за Р.. Ако посочените изисквания на закона бяха спазени в административното производство, би могло и най-вероятно щеше да се стигне до отказ за издаване на СУМПС. Поради допуснатите изключително тежки нарушения на административно-производствените правила и полученото се в резултат на това неправилно прилагане на материалния закон, издаденото СУМПС се явява нищожно и съдът следва да прогласи неговата нищожност, тъй като то не е годно да породи никакви правни последици още от момента на неговото издаване.

Воден от горното и на основание чл.172 ,ал.2 от АПК АССГ, III-то отделение,11 състав

РЕШИ:

ПРОГЛАСЯВА НИЩОЖНОСТ на Свидетелство за управление на МПС №[ЕИК]/23.02.2018г., издаден от отдел „Пътна полиция“ при СДВР на М. Й. – сръбски гражданин.

Решението подлежи на касационно обжалване в 14 дневен срок пред ВАС.

СЪДИЯ:

